

Szovjet szakemberek tapasztalatcseréje megyénkben

Odesszából, a testvérvárosból hatnapos tapasztalatcserét szovjet mezőgazdasági küldöttség érkezett Szegedre. A vendégek első sorban a baromfitenyésztésben élen járó gazdaságokat keresik fel. A küldöttség vezetője **Pjotr Mihajlovics Litko**, az odesszai Baromfitenyésztési Kutatóintézet osztályvezetője; tagjai **Pavel Szazontovics Galcev** és **Ivan Pavlovics Obusnu** kolhozelnökök. A megyénkbe érkezett delegációt **Papdi József**, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának osztályvezetője, **Szilágyi Ernő**, a megyei tanács vb. mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztályának vezetője és **Masa István**, a TESZÖV megyei titkárhelyettese fogadta.

A delegáció délután felkereste a ruszai Napsugár Termelőszövetkezetet. Itt megnézték a 25 ezer férőhelyes, kétszintes ketreces tojóházat. A vendégeket a termelőszövetkezet központjában **Lipták László** elnök és **Papp János**, a községi tanács elnöke köszöntötte, és kísérték a térszertúrára.

A szovjet szakemberek ma Hémezővásárhelyre utaznak. Délelőtt tanulmányozzák a libatorzstelepet, valamint megismerkednek a nyúl- és galambtenyésztés módszereivel.

A jugoszláv nagykövet szegedi látogatása

A baráti eszmecsere egy pillanata: dr. Perjési László, Gyárfás Mihály, a tolmács és dr. Gasparovics Vitomir

A Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság budapesti nagykövete, dr. Gasparovics Vitomir felesége társaságában tegnap, kedden a kora délutáni órákban rövid időre megszakította útját Szegeden.

A Belgrádból Budapestre utazó nagykövet felkereste hivatalában dr. Perjési Lászlót, a megyei tanács elnökét. A fogadáson részt vett Gyárfás Mihály, a megyei pártbizottság titkára és Müller Józsefné, a megyei tanács vb. művelődésügyi osztályának vezetője is. Baráti eszmecsere folytattak az aktuális kérdésekről, szót ejtettek a hazánkban élő szerb nemzetiségűek helyzetéről. A nagykövet megállapította, hogy Magyarországon a nemzetiségi politika, a jogok gyakorlása akadálytalanul érvényesül.

Ezt követően dr. Gasparovics Vitomir a Bartók Béla Művelődési Központ délszláv klubját kereste fel, ahol a

klub tagjaival, valamint Szógi Bélával, a megyei pártbizottság osztályvezetőjével, Bányainé dr. Birkás Mária-val, a szegedi városi tanács elnökhelyettesével, Rigó Szilveszterrel, a városi pártbizottság osztályvezetőjével, Molnár Sándorral, a népfront megyei bizottságának titkárával találkozott.

A vendégeket Kulcsárné Kiss Piroksa, a népfront városi titkára köszöntötte, majd Lung Milan, a szegedi délszláv klub titkára ismertette az 1976-ban megalakult klub életét, munkáját. Dr. Gasparovics Vitomir, a JSZSZK budapesti nagykövete a klubnak nagyobb mennyiségű anyanyelvi könyvet ajánlott. Szerb szerzők műveit, valamint a jugoszláv enciklopédiát — hozzájárulván a délszláv klub könyvtárához — a nagykövet a kora esti órákban visszautazott állomáshelyére, Budapestre.

Saját gondjainkról

Örökzöld téma, hogy miről írjanak az újságok. Az igények természetesen aszerint változnak, hogy kinek milyen az életszemlélete, iskolázottsága és ízlése; hogyan áll anyagilag, vezető-e vagy beosztott, melyik korosztályhoz tartozik, mi a foglalkozása és így tovább. Az egyik olvasót a világesemények izgatják, a másik részletesebb várospolitikát szeretne, a harmadikat a bírósági meg az anyakönyvi hírek érdeklik, a negyedik csak a sportot nézi át. Népes tábora van a tudósításoknak, egyesek kizárólag a protokollközleményeket böngészik, sőt alighanem olyan ember is akad, aki a vezércikket kedveli. Némelyek úgy vélik, a lapok sok mindent elhallgatnak, mások a szakszerűséget kérik számon, s előfordul, hogy elfogultsággal, magyartalansággal, felületességgel, a bonyolult dolgok legyszerűsítésével vádolják az újságírókat. Ahány egyén, annyi ítélet.

Meglepő, hogy mi, egyet akaró honpolgárok is mennyire nem értjük néha egymást. Olykor többet adunk a külsőségekre, a formáságokra, beosztási tekintélyünk méricskélésére, mint a ránk bízott munkára, amiből élünk. Lakásokat teremtünk százezerszám, kenyérnekvalót gyűjtünk tartalékba, vad elemeket fékeztünk meg, miközben szintenül vitatkozunk, egymáshoz csapódunk és szétlökődünk. Hol simogtatjuk, hol fájdalmasan bántjuk-sértegetjük egymást, mert rettentő nagy bennünk a törekvő szándék és az érzékenység. Egyszer kitüntettük, mások — ideileg vagy anyagilag — kikészítettük egymást. Ilyenek vagyunk, ne szépségszavak a valót. Itt érezzük otthonosan magunkat, ebben az Európában páratlan (mondhatnánk: magyaros) „pletykafészekben”, ahol a kétségtelen tökéletesedési folyamat ellenére még gyakran kap szöszéket a demagógia, és megesik, hogy gúny tárgyává lesz a nemes vérérti intelem. Igen, ez a mi házuk tája, ahol a demokrácia égisze alatt a W. C.-s néni lekiabálja a szórakozott professzort, ahol a párttitkár kézcsókkal köszön a takarítóasszonynak; ahol a portás látványosabban utasíthat, mint a főmérnök. Megannyiszor magunk is megmosolyogjuk, hogy mostanában hányan megátírták az eszüket, mert mindenáron többnek akarnak látszani tényleges önmaguknál, és eltűnődünk, mily sokan nem értjük még ma sem a „miénk” fogalom tartalmát.

Hol a helye itt a sajtónak? Mi a dolga ebben a munkalázás, ilyen-olyan széjjelészben, hogyan viselkedjék az ellentmondásokkal zsúfolt, értetlenséggel és úrhatnamsággal is tarkított megújulási folyamatban? A párt fontos feladatot bízott rá, s azt mondja, a kommunista sajtó jelentős hatalmi eszköz, fontos szerepet tölt be eszményterjesztésében, eredménye-

ink bemutatásában, a valóság feltárásában. Lenin úgy látta: „El kell érni és el is fogjuk érni, hogy a sajtó kevesebbet foglalkozzék a politikai vezetés személyi kérdéseivel, vagy olyan tizedrangú politikai intézkedésekkel, amelyek minden politikai intézménynek szokásos tevékenységéhez, mindennapi munkájához tartoznak. A sajtónak a munka kérdéseit kell első helyre állítania.”

Szívünk szerint való ez, Lenin elvtárs, jóllehet, néhányan sziszegnek miatta. Elnézzük az Ön tűnődő, okos, biztató tekintetén a szobafalon (miként Majakovszkij annak idején) és arra gondolunk: de üdvös, de megváltozott volna, ha csak néhány napra is megtisztelhetne minket látogatásával, és mély emberségével, lenyűgöző logikájával eligazítaná a tévelygőket, a vakvágányon botorkálókat. Fölrázná az olyanokat, akik már fáradtak a teremő gondolkodáshoz, kényelmesek a sokak véleményén alapuló intézkedéshez, de pusztán hiúságból mégis nehezen bízzák friss erőkre az ügyek intézését. Jobb belátásra kellene bírni azokat, akik gyönyörűen tudnak szöveget írni a felelősségről, de közben eltűrik, hogy saját hatáskörükben egyesek szemérmetlenül lopják az időt, a társadalmi tulajdont és a szolgáltatásért hozzájuk fordulókat.

Nagyon jó lenne erőnt önteni azokra, akik nem tudnak, vagy nem akarnak már újítani, friss lendületet adni a rájuk bízott munkaközösségnek, és mégis (vagy talán éppen ezért) a létező összes bajok kútfejeként az ő tehetetlenségüket szellőztető pártbizottságok felől tekintik. Párt- és KISZ-bizottsági fölmérés alapján nehezményezte nemrég az újság, hogy az egyik tanintézet ifjúsági parlamentjén „egyszerűen levették napirendről a vezetőségnek nem tetsző problémát”. Mint a megbolygatott darázs-fészek! Tiltakoztak, keresték, ki adott információt. Vajon mekkora ribillió lett volna belőle, ha az újság — a magyar sajtó régi, jó hagyományaihoz híven — neveket is említ a tudósításban?

Háborítatlan békeségben élhetnének a saját munkatársai, ha minden visszás jelenséget elhallgatnának „vakulj, magyarság...” módjára. Akkor legföljebb enyhe rosszallásként megkapnánk, hogy kevés lapunk hasábjain a kritika, de ugyanakkor nem orolna ránk az, akinek gazdasági fondorlatait néhányszor a közvélemény elé tartuk. Ha nem vennék észre a lakosság hangulatát rontó machinációkat, akkor valószínűleg vállveregetést kapnánk a lakással, kiskerttel, autóval stb. spekulálótól, az orvadásztól; akkor ki volna velünk békülve a rendes, dolgozó embereket bolondnak néző törvénytörő, vagy a munkahelyen csellengő „nagydumás”. Egyeseknek azért vagyunk szálla a szemében, mert a nevük kimaradt a protokollból, mások azért tartják lapunkat alacsony színvonalúnak, mert túl rövidnek találták, amit az ő termelési beszámolójukból idéztünk. Vajon tehetünk-e kedvére mindenkinek?

Évek óta ismételtetjük például, hogy szürkék, egyhangúak Szegeden az új lakóházak, nem ártana tehát — például panelszínezéssel — üdőbbé, változatosabbá formálni őket. Ezt nem a sajtó agyalta ki, a társadalmi igény

fokozódik iránta. Budapesten, Nyíregyházán és másutt már ennek megfelelően dolgoznak az építők és a házigazdák. Itt nem mozdult még semmi, állítólag azért, mert a színezés plusz pénzbe kerül, s nem éri meg a vállalatnak. Most prédikálunk tovább? Már hallani: ne bántssuk az építőipart, mert minden gyengéje ellenére lakásokat húz a fejünk fölé. De hiszen ez a dolga! Ha ezt a sajtóságos intelmet elfogadjuk, akkor egyes ipari üzemek nehezségébe is bele kellene nyugodnunk, mert azokban valamennyiünk számára szükséges fogyasztási cikkekkel termelnek. Akkor maholnap búcsút inthetnénk annak a lenini tételnek, miszerint a sajtó „földi gazdasági élet fogyatékosait, ezeket kíméletlenül megbélyegzi és orvoslás végett a közvéleményhez apelál”. Megkapjuk gyakran, hogy százszor több köznapjaink során a szemet gyönyörködtető jó, mint az idegesítő rossz, miért nem az előbbit népszerűsítjük? Tökéletesen igaz, hogy eredményeink mindig túlsúlyosok a negatívumokkal szemben. Ellenőrizhető, hogy ez a párt-sajtóban így is tükröződik. Ha azonban elhallgatjuk a szemet szűrő, közérkölsbe ütköző jelenségeket, úgy — héj, de régi tapasztalat ez! — magunk alatt fűrészeljük a fát.

Növeli, ki elföldi a bajt — mondják, és ez igaz. Nincs olyan idegborzó, vagy tisztességteljes sértő vétés, vagy bűn, amit megfelelő formában okulással szóvá ne tehetnénk, hisz ezzel nem társítjuk magunktól az embereket, hanem éppen ellenkezőleg: a bizalmukat gyarapítjuk. A költő szerint „Ki szépen kimondja a rettenetet, azzal föl is oldja”. A tudni akarás, a tisztán látni óhaj, az igény, a kommunista párt érlelte meg a felszabadult nép lelkében, s most már úgy hozzátartozik, mint gyermekrajzokhoz a nap, mint tiszta estékhez a csillagos égbolt. Miért akadnak mégis közöttünk kódósító szándékúak, akiknél mindig kéznél van egy régi, egyébként általában helytálló megállapítás, hogy „nem szabad a tömegek uszályába kerülni”.

Valószínű, hogy szebben virulna a szocializmus igazsága, ha egységesebbek lennénk az elvek végrehajtásában. Mert vannak még baklövésaink. Egy szövetkezeti gazdát azért nem vettek föl a pártba, mert szemébe mondta a vele igen jó viszonyban levő vezetőségi tagnak, hogy az alapszervezet formálisan működik, s keveset vállalt magára az emberek gondjából. Csakhogy ez nem vált előnyére. Utána úgy jellemezték őt, hogy „még nem elég érett, tovább kell fejlődnie”. Képtelenség, hogy a mi társadalmi rendszerünk természetes gyermeke, az uralkodó osztály tagja, példamutató munkás stb. őszinteséget miatt egyesek szemében értéktelenebb, mint aki arra bízta rá, amit mondanak neki. Bizony újságba kíváncsi volt ez a téma is.

Sajtnak hasábjait zömmel — így, vagy úgy — ma is a munka kérdései töltik ki. Ahogy ismerjük magunkat, valószínűleg így lesz ez még beláthatatlan ideig. Pártunk szándéka szerint való, hogy mindig segítsünk a munkás, szorgalmas emberek gondjainak enyhítésében, örömeinek gyarapításában.

F. NAGY ISTVÁN

OTP-tájékoztató

14 milliárd lakásépítésre

A lakosság megtakarítása tavaly több mint 17 milliárd forinttal növekedett, a betétállomány a múlt év végén elérte a 125 milliárd forintot — közölte Szirmai Jenő vezérigazgató kedden, a MUOSZ-ban az Országos Takarékpénztár sajtótájékoztatóján.

A legtöbb pénz kamatozó betétben van, állományuk egy év alatt csaknem 11 milliárd forinttal növekedett. Az ifjúsági betétek száma megközelíti a 400 ezret, a megtakarított összeg pedig a 33,1 milliárd forintot. Tovább fejlődött a kisbetétesek kedvelt takarékosági formája, a KST. Az OTP tavaly is hatékonyan segítette a lakásépítési program megvalósítását. Az elkészült 88 ezer lakás 90 százaléka épült a takarékpénztár közreműködésével, több mint 12 milliárd forint kölcsöntámogatással. Ezenkívül az OTP saját beruházásában több mint 14 ezer lakást fejezett be, s mintegy 17 ezer építést kezdte meg. A mezőgazdasági termelés fejlesztésére megközelítően 700 millió forint kölcsönt — a legtöbbet állatvásárlásokra — folyósított az OTP. Áruvásárlásra az előző évnél 10 százalékkal többet 8,2 milliárd forint hitelt adtak. Az OTP az év végén mintegy 570 ezer gépkocsi-megrendelés előlegét tartotta nyilván, decemberben több mint ötevezren fizették be az előleget. Az előlegfizetés új rendszerének megjelenése után januárban mintegy tízezer „léptek vissza” a megrendeléstől.

Az idei tervekről szólva a vezérigazgató elmondta, hogy ugyancsak 17 milliárd forintos betétállomány-növekedéssel számolnak. Ma-

gánlakás-építkezésekre és -vásárlásokra több mint 14 milliárd forint áll a lakosság rendelkezésére, míg az OTP 12 500 saját beruházási lakás értékesítését tervezi. Ezenkívül nagyobb összeget fordítanak a lakáskorszerűsítésre, -tatarozások és -felújítások kölcsöntámogatására, hitellel segítik a tetőtér- és toldalak-építkezéseket, az emeletlépcsőket. (MTI)

Tanácskozás az energiáról

A következő tervidőszakok energiatakarékossági programjának megvalósításával 1990-re évi mintegy hárommillió tonna import költséggel egyenértékű megtakarítás érhető el — állapította meg Szili Géza nehézipari miniszterhelyettes kedden az energiagazdálkodási tudományos egyesület közgyűlésén a Technika Házában. A miniszterhelyettes rámutatott: energiaellátásunk több mint felét importból fedezzük, ezért a jövőben növelni kell a hazai energiaforrások igénybevételét, fokozni a szénhidrogénkészletek kutatását, feltárását, a hazai szén hasznosítását. A takarékosagra legtöbb lehetőséggel — mint a legnagyobb fogyasztó — az ipar rendelkezik. A takarékos gazdálkodás szorosan összefügg a termelési szerkezet változásával. Ezért a kevésbé energiaigényes feldolgozó iparágak fejlesztése kerül előtérbe. Ebben főko-

Megállapodás

A baleseti sérültek hatékonyabb rehabilitációját szolgáló megállapodást írtak alá kedden az Állami Biztosító, az Országos Orvosi Rehabilitációs Intézet, az Országos Traumatológiai Intézet és a Pécsi Orvostudományi Egyetem képviselői. A megállapodás értelmében a biztosító anyagi eszközökkel támogatja a rehabilitációt segítő kutatásokat. Az együttműködés lehetőséget nyújt különféle olyan új gyógy módok, illetve gyógyászati eszközök kikísérletezésére és elterjesztésére, amelyek hozzájárulnak a sérültek minél gyorsabb felépüléséhez.

zotabb jelentőséget kap a szocialista integráció.

A miniszterhelyettes a lakossági kommunális szolgáltatásokról szólva elmondta: a gazdaságosabb fűtés érdekében a jobb nyílászáró szerkezetek gyártása elsődleges tennivaló, de nagy szükség van korszerű fűtőszabályozó berendezésekre is.

A bányák biztonságáért

A legnagyobb bányavesztés — a sújtóléggrobbanás, a vízbetörés, az omlás, a bányatűz és a gázkibővítés — megelőzése, és az ellenük való védelem fejlesztése a legfontosabb feladat — hangsúlyozta Kapolyi László nehézipari miniszterhelyettes a szén-, érc- és ásványbányák igazgatóinak és biztonsá-

ságtechnikai vezetőinek országos munkavédelmi tanácskozásán kedden. A Nehézipari Minisztérium Gyorsítani kell a bányabiztonsági fejlesztést, szigorítani az ellenőrzést, a felelősségre vonást, hatékonyabban tenni a munkavédelmi oktatást, hogy biztonságossá tegyék a termelést.